

Duško Bogdanović
POBEDA PORAZA

Urednik

Zoran Kolundžija

Recenzenti

Prof. dr Dušan Ristić

Zoran Panović

Duško Bogdanović

POBEDA PORAZA

PROMETEJ
Novi Sad

Umesto predgovora *(Ili, o Bogdanoviću, baš „Danas”)*

Nije mi ovo prvi put da pišem ni recenziju, ni predgovor neke knjige, ni hvalospev autoru. Dobro. Ovo neće biti teško.

Duška Bogdanovića znamo. Školovan novinar. Faca! Bio je sportista i to u onim sportovima koji nisu ni laki, ni plaćeni – hokej, vaterpolo.

Uvek je bio svoj. Genetski pomalo svojeglav. Zato je imao i prijatelje (koji su ga puštali da bude kakav jeste), ali i neprijatelje.

Važno je šta je pisao. Napisao je tuce knjiga. Bio je glavni i odgovorni urednik informativnog programa TV Novi Sad. Držao je vesti stoječki, pa ga je, izgleda zato, neki Kertes smenio. Posle je bio novinar u onim novinama koje su nam pomagale da izdržimo.

Bio je gradski ministar za informisanje posle tzv.promena.

Sada ne voli ni žute, ali ni neke druge boje. Šetao se iz medija u medije dok se posle *NIN*-a (gde je prvo *požuteo*, a potom i *pocrveneo*) nije skrasio u listu „Danas”

Da li iko od mladih danas zna šta je – „Danas”?

Zamislite, u centru Novog Sada, u kvartu oivičenom ulicama Petra Drapšina i Železničkom, ima samo jedna novinarnica koja ujutru dobija novine koje se zovu „Danas”. Jedine dnevne novine koje imaju analitičko i istraživačko (donekle) novinarstvo.

E, u tim novinama izlazi jednom, nekad dva puta nedeljno, kolumna „Medijologija” koju piše Duško Bogdanović. Interesantno štivo. Analiza naših medija sa posebnim osvrtom na televiziju i njen uvaženi i nikad dovoljno pogledani program.

Tekstovi su puni kritičkih i pomalo jetkih osvrta na zagađivače našeg medijskog prostora. Ima stav, autentičan je, oštar, odmeren je. Doduše, nekad i nije. Ume i da pohvali!

Prihvatio sam se da napišem predgovor za knjigu koja je pred nama, jer verujem da može biti i interesantna literatura studentima i nastavnicima koji se bave medijima na Fakultetu za menadžment.

U Novom Sadu, avgusta 2013.

Prof. dr DUŠAN RISTIĆ

2011

The year '2011' is rendered in a light gray, italicized serif typeface. It is positioned above a thick, solid black horizontal bar that serves as a primary underline. Directly beneath this black bar is a second, thinner horizontal line in a light gray color, creating a layered underline effect.

Biti Vojvođanin

Ne, u ovoj ubogoj zemljičici, odista, nikada nije dosadno. Eto nam ovih dana, nove zabave. Još jedna Lepa Parada. Mislim na upravo trajući popis stanovništva i u njemu, sudbonosni odgovor na pitanje svih pitanja: koje smo nacionalnosti?

Kakav zemljotres emocija! Može li, sme li zapravo, neko da se izjasni kao Vojvođanin? Ili, Hrvatica, Rusinka, Rom... Eskim, Aboridžanka... Sremica, Banaćanin... Novosađanka, Limanac, Telepčanka...?

Sve to u Srbijici nam našoj. Jednoj jedinoj. Ko u njoj sme da kaže, ko će se usuditi da laže? U sveopštoj strci i frci zaboravljamo na ključnu kvaku pomoću koje se vrata te veštački uspostavljene dileme, treskom zatvaraju. Reč je, dabome, o pitanju – iz korpusa nekoliko sličnih – na koji upitani građanin nije dužan da odgovori. Može, ali ne mora! Tačka.

Ne! Mi bismo još malo da kopamo po sopstvenoj utrobi. Da istražujemo, komentarišemo, osuđujemo...

U Velikom Svetu – kojem tako dragovoljno hrlimo, a kojem, prečesto, nekritički kličemo – među pristojnim ljudima su omeđena i dva nepristojna pitanja: kolika ti je plata i da li imaš švalera/švalerku. I, još tri, koja se NIKADA ne postavljaju: o nacionalnosti, veroispovesti i seksualnim sklonostima.

Tako veli, tako čini Evropa. A ona je, znamo(?), oduvek ovde stanovala. Ili?

Dakle, Vojvođanin, Vojvođanka?

Što da ne...

Pobeda poraza

N ikada – za sve ove decenije učestvovanja u najrazličitijim životnim nadmetanjima i takmičenjima, uključujući, dakako, i sportska, nisam tako lako podneo poraz kao u utorak, posle one bruke i srama naših fudbalera u Mariboru. A – znaju to oni koji me bar površno poznaju – ne spadam, na žalost, među ljude koji umeju, bez jeda i naknadnih frustracija, da prihvate poraz. Makar kao racionalnu reakciju na belodane činjenice. Onu ključnu koja to stanje duha i tela, u pobjedi i u porazu, prihvata kao neminovnu posledicu, sastavni deo, zapravo, svakog takmičenja. U bilo čemu, bilo kada.

Slično sam se, ali samo na kratko, osećao nakon, takođe sramnog, poraza fudbalera protiv Australije, na svetskom loptačkom prvenstvu, prethodnog leta u Južnoj Africi. Međutim, tada sam naivno verovao da postoji izvesna nada, ako taj debakl proizvede pozitivne reakcije. I napisao sam tom prilikom, da uz selektora Antića, pod hitno, moraju da odu i predsednik Saveza Karadžić, ali i sva ona banda, na raznim nivoima i po raznim funkcijama raspoređenih neznanica, grebatora, secikesa i prevaranata.

Ne! Ceh je platio Antić (sa debilim razlozima, ali i sa još debljim koferima dolara koje će naplatiti zbog pravničkog neznanja i teških propusta, opet ljudi oko Karadžića), a na mesto selektora je doveden nejak – Pižon. Vladimir Petrović, nekada igračina, *Zvezdina* četvrta zvezda, dobar i pošten čovek, ali potpuna nula kada je reč o trenerском znanju i zvanju. Baš u svakom segmentu tog posla!

Pazite, čovek koji je nemali deo svoje sjajne igračke karijere proveo i u Engleskoj, u slavnom *Arsenalu* konkretno, još nije naučio da se esencija fudbalske igre, razlog zbog kojeg dvadestidva igrača, onako sumanuto jurcaju za loptom i pokušavaju da je, po svaku cenu, ubace u okvir sačinjen od dve stativice i prečke, dakle ključni cilj ove predivne igre zove se i izgovara – GOL!!! A ne – „go”.

Kada čujem te teško sklepane rečenice, jedva prosto proširene, prepune besmislenih floskula i poštapalica, bez ikakvog smisla i elementarne veze jedne sa drugom, poverujem da je Pižon, bar neko vreme svog školovanja, proveo u Galibabincima, srbijanskoj vukojebini, iz koje nam, direktno na „male ekrane naših televizora“, stižu moj medijski imenjaka i prezimenjak, zvezda bar tri ovdašnja rijalitija, i supruga mu Radojka.

To je (iz)govor u kojem je – ali, bukvalno – svaka druga reč ili nepravilna, ili ne znači ništa. Bez padeža pritom, a ako ih, kojom nesrećom ima, onda su obavezno pogrešni. Sve to sa akcentom koji podseća na nekakav vlaški, bugarski, šta li...

Sve bi to, naravno, bilo manje važno, da zalosrećni Pižon zna svoj posao. Međutim, on ga, bolno i tragično – ne zna! A doveden je kako bi sve oko Karadžića ostalo isto. I ostalo je. Jadno, sramno, bez minimalnog pomaka na bolje. Bez rezultata!

Vladimir Petrović će biti prva i ključna žrtva tužne eliminacije i od, makar pokušaja, da se kroz dodatne kvalifikacije, ipak, domognemo evropskog fudbalskog samita. Odlazak iz reprezentacije najavljuju kapiten Stanković i njegov zamenik Vidić. Možda treba očekivati lančanu reakciju među igračima... Što da ne?

Ali, „šta će biti sa Kućom“? Mislim na Savez i sve – ali baš sve – koji, na raznim nivoima i po raznim funkcijama, u istom stoluju.

Odlazak, odmah! Od Karadžića, levo i desno, pa nadole. SVI!!!

Sa sve onom smešnom ministarkom sporta, u paketu.

Snežana Marković Samardžić! Mera svih naših poraza i neuspeha u sportu. Okvir za neznanje i prepotenciju, oholost i bezobrazluk. Formula za teoremu koja tvrdi da su političari karcinom u svakom zdravom sportskom telu. Čak i kada im se dogodi, kao raritet dabo-me, da se u njihovom mandatu ponešto lepo i korisno dogodi. I tada je reč je o beznačajnom izuzetku koji potvrđuje stamenost narečenog pravila.

E, zato mi je poraz od Slovenaca pao lakše nego uobičajeno. Taj poraz mora biti – pobeda. Pobeda nad pošasti u našem fudbalu. U

sportu, uopšte. Političari, stvarni i lažni, bivši i sadašnji... MARŠ iz sporta! Iz raznih saveza, asocijacija, klubova... Iz vip-loža, naročito. Na tribine, majstori, kao sav normalan svet.

Sport samo sportistima? Može, još kako! Pogledajte odbojkaše, vaterpoliste, strelce...

Svi predsednikovi poslovi

Na političkoj pozornici u sus(j)ednoj nam Hrvatskoj, sve pršti i sve se peni od ustreptalog uzbuđenja. Prirodno, budući da predizborna trka za novi saziv Sabora ulazi u završni, po mnogima, odlučujući period. Još pet sedmica, precizno izbrojano, velikih nadanja i očekivanja.

Istovremeno nekako, tamošnji predsednik Ivo Josipović je pokrenuo inicijativu o proširenju ovlašćenja predsednika republike. Reč je o preliminarnom sondiranju terena, više zapravo, o opipavanju pulsa javnog mnjenja tim povodom. Hrvatska je, podsećam, parlamentarna republika u kojoj se Prvi čovek iste bira na neposrednim izborima, uz vrlo precizne opise poslova, prava i obaveza, kako se to uobičajeno kaže. Sve u okviru trolista vlasti: zakonodavne, izvršne i sudske.

Naime, pre jedanaest godina, nakon pobeđe tadašnje opozicije na izborima, kao deo tihe ali odlučne detuđmanizacije društva, u znatnoj meri su sužena prava predsednika republike. Franjo Tuđman, prvi hrvatski predsednik je, metaforički i bukvalno, bio svetinja. Nedodirljiv i neuporediv u svakom smislu.

Stjepan Mesić, u dva svoja mandata, po novom i znatno izmenjenom zakonu je imao neuporedivo manje „ovlasti”.

Vremena se menjaju, te bi novi stanovnik zdanja na Pantovčaku – promene: korak dalje od Mesića, dva koraka bliže Tuđmanu. Da bome, o svemu će odlučiti narod, odnosno njegovi, uskoro, u nacionalni parlament izabrani predstavnici.

Srbija je, takođe, parlamentarna republika sa predsednikom koji se bira na neposrdenim izborima. Sa, takođe, vrlo preciznim opisom poslova koji izabrani ima obavljati u toku svog mandata.

Nisam čuo da je predsednik Tadić tražio da mu se prošire ovlašćenja ali, poput cele nacije, gotovo svakodnevno primećujem kako nam parlamentarizam neuhvatljivo klizi u neku varijantu predsedničkog sistema. Razlike, naravski, znamo.

To da – „u sve se meša” – da se poslužim poentom iz one reklame za jedan mlečni derivat, ide od predlaganja premijera Skupštini, neposrednog odabira ministara iz sopstvene partije, pa, kada je to neohodno, do rešavanja gasne krize. Boris Tadić voli da kaže da je „predsednik svih građana Srbije”, makar je za sve vreme svojih mandata bio i jeste predsednik najmoćnije stranke režima (DS). Onako očinski brižno, vrlo pokroviteljski, zna da ukori svoje ministre ili da ih upozori da paze šta rade i, kad treba, otvoreno im pripreti smenama.

Predsednik Tadić, uz ostalo, neposredno realizuje spoljnu politiku u regionu, ali i šire, razgovara sa kolegama predsednicima, ali i sa premijerima (!) drugih država, informiše, opet uz ostalo, domaću i svetsku javnost o hapšenju najtraženijih haških optuženika, pregovara sa kosovskim Srbima... Evo ga ovih dana u Nemačkoj gde razgovara sa premijerom (sic!) jedne tamošnje pokrajine. (sic! sic!)

Da, predsednik nam često posećuje i sportska takmičenja, šalje telegrame trijumvatorima, one najbolje ugošćuje, zna i da zapeva sa navijačima...

Ako je tako, a jeste, hoće li i nakon skorašnjih (?) izbora i rezultata istih, predsednik kojem će u to vreme drugi (i poslednji) mandat još trajati, snositi posledice za poslove koje je tokom ovih godina (ne) ovlašćeno obavljao? Pozitivne ili negativne, svejedno.

Ili će, kako nas iskustvo uči, opet biti reči o nekakvoj kohabitaciji sa budućim pobednicima. Sa smanjenim obimom poslova doduše, ali i dalje u zdanju na Andrićevom vencu?

Uostalom, u Srbiji je poslednjih decenija vrlo na delu praksa u kojoj snaga ličnosti (Milošević, Đinđić, Koštunica i sam Tadić) i slabost okruženja, definišu istinsku političku moć, a ne autoritet funkcije, ma koja ona bila.

Konačno, uvek – predlažem ja skromno – postoji i mogućnost primene crnogorskog patenta (Đukanović–Vujanović) i rokade na mestu premijera i „priješednika” (jeli se tako veli?) koji, podsećam, tako uspešno praktikuju braća Rusi (Putin–Medvedev), šampioni tamšnjeg poimanja demokratije.

Kako god bilo, da se vratim na početak teksta, predsedniku Tadiću se nije zamajavati oko onoga čime je zaokupljen njegov hrvatski kolega. Šta će biti biće. Premijer ili predsednik, svjedno. Andrićev venac ili Nemanjina, zna(će) se ko je istinski gazda...

Recept iz sus(j)edstva

U formalno najkraćoj, a zapravo, najdužoj predizbornoj kampanji u istoriji hrvatskog višestranačja, „Kukuriku” koalicija (predvođena SDP-om) istorijskim skorom je pretukla, u minula dva mandata, vladajući partijski zbor sa HDZ-om na čelu.

Ova oksimoronska tvrdnja oslonjena je na dve stamene činjenice: ako računamo (pre)izbornu kampanju od trenutka raspisivanja do izborne „šutnje”, dakle samo petnaest dana, ona, uistinu, beše najkraća, ali ako startni prasak za (među)partijsko komešanje i ozbiljne pripreme za krvav boj („za narod svoj...”) identifikujemo sa danom demisioniranja Iva Sanadera i, naročito, sve ono što je u tridesetak meseci sledilo, kampanja je bila pov(j)esno duga. Kako to obično biva, to beskompromisnom „srazu”, mediji – svih ideoloških boja i tehnoloških formata – dali su pun doprinos a, televizije su – u hrvatskom slučaju sve tri nacionalne HRT, RTL, i NOVA – očekivano, pokupile kajmak. Pragmatično sa pozicije povećanja gledanosti, na

oštroj ivici profesionalne i etičke korektnosti, one, posebno ove dve privatne, prenosile su slikom ili rečju sve ono što je bilo zanimljivo za gledalište. U najširoj gami svekolike ponude. E, to beše spektakularni vatromet svega i svakoga. Izborni dan? Odlično, pet. Moja prevaga, za zericu makar, odlazi *Novoj TV*. Prvenstveno zbog neposrednog angažmana Mislava Baga, verovatno najkompletnijeg televizijskog novinara u celom regionu. U koncepcijskom smislu, sve tri kuće su se opredelile za celodnevno uključivanje reportera sa svih relevantnih mesta, dok su u studiju događaje komentarisali eminentni stručnjaci najrazličitijih partijsko-ideoloških preferencija. Bez uvijanja, nepotrebnih eufemizama, femkanja, kenjkanja... I sve je blistalo. Ne samo zbog besprekorne rasvete. I domaćini i gosti u studiju, našminkani i upicanjeni, i reporteri među narodom, bili su izbrijani, opranih kosa, dame sa frizurama i prikladno odeveni. Podsetilo me to na naše izborne noći kada gosti, takozvani stručnjaci, analitičari politički, nekakvi glavni urednici, šatro sveznalice („drž da nabijem”, za takvu felu vele u Sremu) znojavi, aljkavi, obučeni kao za, recimo, vikend-obilazak buvljaka ili cevčenje žestine u omiljenom bircuzu, krenu u stampedo po mnogobrojnim televizijama. U tom hrvatskom „ozračju” lakše podnosim i konstatacije sa kojim se apsolutno ne slažem, od ovih naših (?) predvidljivih mrsomuda, čak i kada im se omakne i neka neočekivano pametna misao. Eto!

Bojkot

Vuk Jeremić, prvi (!?) čovek srpske diplomatije i zvanično je postao predsednik Teniskog saveza Srbije. Šta mislim o tom izboru, napisao sam na ovom mestu još onomad. Pre i žešće od mnogih naknadno hrabrih i, šatro, dobro verziranih. Kako god, veliki san malenoga Vuka je ispunjen. Mašala, štono bi (mu) uskliknule njegove razdragane nane.

U nedelju je u Londonu otvorena takozvana Srpska kuća, mesto – kako se otuda javlja – okupljanja svih onih kojima je Srbijica na srcu. Ovde, tamo, širom Planete, vascelog vasseljenja zapravo. Kako, jelda, i dolikuje „najnebeskijem” među narodima božijim.

Najviši (!) po rangu tamo beše ministar Jeremić. Drugi po visini ranga Vlade Divac. Pa redom...

Onda je ministar spoljni i predsednik teniski dao nekolike izjave predstavnicima medija. I, uz ostale, simpatičnoj i, na ekranu makar, dragoj Nini Kolundžiji sa B92.

Bilo je tu vučjeg afektiranja, femkanja, srdačnog, kao, osmehivanja, značajnog i mudrog klimanja glavom... sve dok novinarka nije pokušala da postavi pitanje oslonjeno na suve činjenice: dakle, da parafraziram, Đilas u košarci, Jeremić u tenisu, kao onih devedesetih, ili...

Nije Nina dobila odgovor. Bahato, arogantno, nepristojno, prostački, džiberski čak, ministar diplomatski i predsednik teniski, izašao je iz televizijskog kadra.

I neka je! Njegova volja, njegov, izbor. Ali! Kada bi ova zemlja imala ozbiljno novinarstvo, društveno odgovorno, esnafski solidarno, moralno i dostojanstveno, sledio bi kolektivni bojkot ovog čovečuljka. Ni reči od njega, ni slike televizijske, ni novinske fotografije. Ni pisma, ni razglednice.

Dogod se Vuk Jeremić, makar kao čovek, kao obični građanin, „lično i personalno” (kako bi kazao Dušan Petrović, njegov partijski potpredsednik) ne izvini. Javno! Prvo Nini Kolundžiji, a potom i celom srpskom novinarskom korpusu.

Do tada – BOJKOT! Odmah i svuda.

Pa da vidimo da li je V.J. spreman i za takav „ritern”.

A izbori samo što nisu...

Krajinj tajm

Ne, naslov se ne odnosi na, može biti, najpopularniju srcedrpa-juću laganicu u poslednjih pedesetak godina. Joj, da je stari dobri Rej Čarls mogao da „vidi” makar milioniti deo od one količine najrazličitijeg donjeg veša koji su, kao rukom odneti, nestajali sa napaljenih tela... Da, da, sve zbog njegovog „Vremena plakanja”.

Mislio sam na cmizdrenje druge vrste. Javno, pred milionima svedoka. Nogu je povukao Vuk Drašković u jednoj televizijskoj emisiji. Samo je tvrdo srce voditeljsko sprečilo nekadašnjeg kralja trgova da se, tu u studiju, potpuno pokida, sećajući se nekih svojih nakana od pre četvrt veka. I Kosova, jakako. Reči koju je, kako reče, naučio odmah nakon dve druge. Zapravo, prve: tata i mama.

V. D. je, odista, imao problema sa rečima u najranijem detinjstvu. Sećam se i ja, dvadeset je godina tome, da mi je pred televizijskom kamerom Fanda Jakšića, tajno, u gotovo zavereničkom ambijentu, Vuk ispričao da je kao đak-prvak, imao nerešiv emocionalni problem sa Đurom Pucarom Starim. Naime, portret je toga revolucionara stajao na zidu seoske učionice, tik do uramljene fotografije druga Tita. I mučio se maleni Vuk sa ogromnom dilemom: kako voleti druga Starog? Jer, naučio je kod kuće da se Tito voli najviše na svetu celom. Više i od mame, i od tate. Sad drug Stari. Kako se on voli? Više od strica i strine, a manje od roditelja i bake... Ili? I zamrže Vuk druga Đura za sva vremena. Mislim da nismo plakali u du(j)etu tom zgo-dom, ne zbog tvrdih muških srdaca već zbog ledenog pogleda, tamo takođe prisutne, gospođe Drašković. Gde ćeš rondzati pred Danom?

Rasplakao se i Vladimir Šeks. Nekada suđeni protivnik komunističkog režima, osnivač HDZ-a, ratni gospodar života i smrti u rodnoj mu Slavoniji, siva eminencija hrvatskog nacionalizma... Čovek za kojeg mnogi tvrde da mu je mesto, makar po komandnoj odgovornosti, u ćeliji do Branimira Glavaša, osuđenog ratnog zločinca. I, eto, u noći istorijskog poraza njegovog čeda, gigantski moćnog,

državotvornog hadezea, oči nisu izdržale. Suza je suzu jurila, dok je partijska mladež pevala „budnicu”. „Oj, Hrvatska mati, nemoj tugovati...”

Raspekmezila se i Elsa Fornero, nova italijanska ministarka za socijalna pitanja najavljujući veliku štednju i budžetska kresanja koja, uz ostalo, podrazumeva i zamrzavanje penzija. Sevaju blicevi, kame-re predu, suze kaplju li kaplju. Preosetljiva je ženska duša, makar bila ministraska.

Vreme (televizijskog) plakanja...

B 52

Da li ste čuli kako se po čaršiji naziva radiotelevizija B92? Pa, „B52”! Ova verbalna zlica je smišljena ne bi li se ukazalo na intenzivan odlazak nekada zaštitnih lica i glasova te ugledne kuće: Ilić, Nešovićeva, Savićka, Veljkovićka, Vučenićeva, Despotovićka, dve Kranjčeve, Božić, Panjković... pa tako do, kao, broja četrdeset. Pedeset. Ko zna koliko još...

Ali, vidim u tom ružnom i neke promene. Na bolje. Gojgićeva, Odalovićeva, Ćosić, ekipa oko Stankovićeve, informativci generalno, rade kao dragstor...

Ipak! U četvtak uveče, *Sportski pregled*, onaj pretponoćni. Urednik Milan Bošković je ovako poređao priloge: košarkaši *Partizana* nisu u Belgiji uspeli da overe ulazak u evropsku završnicu, *Crvena Zvezda* na prigodnoj svečanosti obeležila dvadestogodišnjicu osvajanja svetskog klupskog prvaka ali, i najavila skori povratak klupske legende Dragana Džajića, onda najava sutrašnjeg gostovanja Dragana Đurića, predsednika *Partizana* u emisiji *Hoću da znam*. (Usput, ljudi dragi, ja tu osobu ne razumem. Ni šta govori, ni kako misli. Apsolutno ništa. Možda ga titlovati, nahsinhronizovati, pronaći mu medij-

skog dvojnika... Ako to nije samo moj problem, zaista treba pomoći čoveku, u komunikaciji sa medijima. Makar dok je tu, gde je.)

I tek tada je krenuo prilog kako su vaterpolisti *Partizana* osvojili evropski *Super kup* pobedivši italijansku *Savonu* na njihovom plivalištu, budući da su se zbog finansijskih i organizacionih teškoća, odrekli domaćinstva u Beogradu.

Nedopustivo! Ta sjajna družina – bez pola ekipe koja je pre šest meseci postala zvanični evropski šampion – predvođena vaterpolo ikonama Šoštarom i Milanovićem je učinila da, pazite u samo predvečerje surove odluke kojom će nas zvanična Evropa poslati u čošak na kukuruze još najmanje četiri meseca, Srbija bude na kontinentalnom krovu. Makar simbolično. Neka je tek uteha. Prija. Lepo je. Ponosno sam otišao u postelju. Možda i zbog onih mojih stotina preplivanih kilometara u prljavom Dunavcu, utakmica u (tuđim) hladnim bazenima, putovanjima u Beograd na treninge... Vaterpolo je, i onda u moje vreme bavljenja njime, bio surovo težak sport. Neprirodan, jer voda – zar ne? – čoveku nije prirodna sredina. Pa je još tu lopta, protivnik, sudije... A mi smo u tome – NAJBOLJI!!! Na svetu celom...

Za Milana Boškovića, inače talentovanog sportskog novinara, to je bio tek (!) četvrti prilog u emisiji koju je te noći složio.

Nadam se da je ovu kritiku razumeo na pravi način? Ne samo kao sujetno gundanje bivšeg (relativno neuspešnog) vaterpoliste...

Zlatni padobran

Eda Božidar Đelić nije, onako još vreo, adrenalinski kipteći od Eupravo (?) donete odluke da napusti potpredsednički kabinet u Nemanjinoj ulici, prihvatio da gostuje u *Utisku nedelje*... Sve bi se završilo na ovacijama članova glavnog odbora DS i posebnoj posveti

– tom hrabrom, odgovornom i moralnom činu – u dirljivom govoru predsednika samog.

Tako bi (ne)iznuđena Đelićeva ostavka zbog nedobijanja – dobro, odlaganja – statusa kandidata za pridruživanje Evropi zapravo, bio „zlatni padobran” za meko prizemljenje premijera, kompletne Vlade i predsednika države. Tadićevog režima, u dve reči kazano.

Već sutradan bi za to zadužena kabinetuša okrenula telefone izvešnih glodura, koopreativnih urednika rubrika, komentatora, odnosno analitičara „onih naših, koji kapiraju” i Veliki Novogodišnji Spin (VNS) bi počeo da se preliva preko stranica i emisije određenih medija.

„Ključ je u ekonomiji!”, bila bi to nova (pred)izborna mantra.

„Hat međutim”, kako bi kazali moji mađarski sudržavljeni, Đelić je „neoprezno” (ocenjuje srpski premijer Cvetković) otišao Bečković-ki na bunjište.

I, ključ po ključ, odveza se jezik, inače, pričljivom Boži. Ispričao je sve što ga Bečkovića pitala. Ponekad nevoljno, često iznuđeno, ali (ne)očekivano iskreno. Do verbalne suicidnosti, čak!

Dakle, kada je reč o budućoj evropskoj politici Tadića i njegovih, sve ostaje po starom: i Kosovo i Evropa, rezolucija 1244, pregovori sa Prištinom, ali i paralelne institucije na severu... Politika bez politike.

A mart, famozni, odlagajući mart? Ma, kakav mart. Maj je ključni mesec za aktuelne političke šampione. Đurđevdanak preciznije, kada sve ozeleni, rascveta se, razbaca se roštilj... Onda je sve lakše, lepše. Spremno za pobedu. Izbornu, jašta.

I, to je to. Dugo putovanje u Jevropu, kako bi to onomad opisao Stevo Koprivica.

A šta će biti sa Božom? On će, kako se poverio Olji, u medijsku izolaciju. Ali će, i to smo čuli, doduše bez funkcije i kancelarije, da krene od vrata do vrata naših domaćina. I, smeo bih se kladiti, kako razrada scenarija spomenutog VNS predviđa, insistiraće namerenik u tom obilasku otadžbine da, recimo, Šumadinci očiste svoja dvorišta, Piroćanci okreće kuće, a Laloši, nepoverljivi kakve ih je Bog stvo-